

Glasiło „Slovenskega čebelarskega društva“
za Kranjsko, Štajersko, Koroško in Primorsko s sedežem v Ljubljani.

Urejuje Frančišek Rojina.

Izhaja po enkrat na mesec in se pošilja udom brezplačno.

Vsebina: Urednik: K sklepu tretjega letnika „Čebelarja“. — A. Žnidaršič: V obrambo Gerstungovega panja. — Fr. Rojina: II. Mednarodni čebelarski kongres v Fizu 1900 — Dopisi. — Raznosterosti. — Vprašanja in odgovori. — Listnica uredništva. — Inerat.

K sklepu tretjega letnika „Čebelarja“.

Blagor človeku, ki ima čisto vest, katera mu ničesar ne očita. Toda koliko pa je po svetu takih ljudi, kateri morejo z lahko vestjo trditi, da so svoje dolžnosti vedno natančno spolnili? Urednik „Čebelarja“ potrto in z obžalovanjem prizna, da svoje dolžnosti kot tak ni vedno spolnoval, zato prosi oproščenja, če je večkrat — menda samo trikrat ne — zakasnel s posameznimi številkami. Oni, ki so usmiljenega srca, mu bodo odpustili, ne da bi jim moral naštevati uzroke, zakaj je tako predrzno grešil zoper njih potrpežljivost. Vendar vsakdo ne more biti prizanesljiv in tem naj se opravičim s tem, da včasih res nisem mogel s kako številko o pravem času na dan. Bodisi da sem čakal, da prifrči odkod kak članek, ali sem bil po svojih, včasih prav obilnih opraviilih zadržan sam prijeti za pero, ali sem bil zletel kam dalje od doma po obnožno in hrano za prihodnost „Čebelarja“, ali sem se prevečkrat in predolgo zagledal v svoje čebele, katere sem sicer sto in stokrat videl, a se le nisem mogel od njih odtigati, ali sem šel namesto k pisalni mizi, raje na vrt med drevesca čepet in se s plevelom zabavat ali pa celo — oj šment! — h kakemu sosedu čebelarju, in ker naju ni bilo spraviti narazen, sem prišel še-le k večerji domov. Met potjo sem si večkrat mislil, da me gotovo čaka kaj doma s pošte za „Čebelarja“, pa če ni bilo ničesa, sem se tolažil: jutri

bo gotovo kaj, vsaj danes je že 3. ali 5. ali celo — — — ! In kadar je bila vest glasnejša in mi prigovarjala, naj primem za pero, sem jo to lažil, češ: Ne bodi sitna, saj jaz sem le urednik, kadar pride tvarina, jo bom kar precej uredil, ne bom čisto nič zadržaval. No, kadar sem pa uvidel, da vsi izgovori niso več pomagali, — je pa list izšel. Večkrat me je zato naš „šef“ z Barja potipal, marsikdaj tudi kak odbornik in gospod blagajnik mi je večkrat celo kako reklamacijo pod nos pomolil, a trdovraten grešnik kot sem bil, se nisem poboljšal in sem bil toli zakrhnjenega srca, da sem si na tihem mislil, da prej ne krenem na pot poboljšanja, kot v drugem stoletju. (Jaz namreč vedno mislim, da se 20. stoletje prične še-le prihodnjega 1. januarja.) To je toraj — po mojem sklepu — zadnja zakasnela številka, samo — samo podpirajo naj ta moj trdni sklep oni, ki ga lahko in takih ni ravno malo. Vsim onim, ki so prinašali že do zdaj raznih stvari v predale „Čebelarja“, izrekam na tem mestu pristrčno zahvalo, družega jim nimam dati; pravo plačilo jim bo le zavest, da so delali za pridobri stvari. Kadar pa bodo tudi vsi č. udje storili svojo dolžnost, bo odbor z veseljem odmeril primerno svoto za honorar dopisnikom. Toraj vsi za „Čebelarja“ in „Čebelar“ za vse! Pa zdravi vsi!

Urednik.

V obrambo Gerstungovega panja.

(A Žnideršič.)

V nadaljevanju mojega dopisa „Panji in prezimovanje“ v 5. številki tega letnika izpustili ste, g. urednik, moj odstavek, ki govori o prezimovanju v panjih z mrzlim izdelkom ter mesto tega vstavili pohvalo ameriškega panja z okvirji v svitlobi 29×29 cm.

Jaz se nikakor ne morem zadovoljiti z Vašim popravkom, ker ne poznam tega panja, vem pa, da čebelarji na Nemškem, Francoskem, v Ameriki in drugod vedno bolj zametujejo vse manjše mere kot je $10 m^2$ v svitlobi; se tudi mera ameriškega panja s povprečnim delom, katerega ste nam Vi na Kranjsko prinesli, v ondotnih čebelarskih listih več ne vpoštevata.

Dr. Soergel piše o ameriških merah sledeče: Nevpoštevaje Doolittleja, kateri rabi panj z 20.6 cm v kvadratu, potezajo se najodličnejši severoameriški čebelarji odločno za večja plodišča.

Amerikanec L. pl. Stachelhausen pa celo trdi, ko zagovarja mrzli izdelek in velika plodišča: „Imajo pa tudi prednost, da čebele v njih ne roje, pravzaprav tako malo roje, da se za roje niti ne zmenimo. Tega župnik Gerstung še ni dosegel, kakor razvidim iz „Deutsche Bienenzucht,“ ker so njegova plodišča premajhna. „Tako tedaj sodijo povsod drugod napredni in odkritosrčni čebelarji. Nekaterim so toraj še celo Gerstungova plodišča premajhna! Pri nas naj pa priporočamo čebelam dokazano protinaraven sistem?“

Verjamem, da doseže marsikdo tudi v ameriškem panju uspehe, saj sem pri nekem čebelarju videl čebele celo v stari železni peči, in ta železni panj je bil tudi poln medu. Ozirati pa se moramo na uspehe, ki se dožejo v slabi letini in v s pašo neobogatih krajih; tam se čebelarja in panj prav spozna.

V I. letniku „Slov. Čebelarja“ na 86. strani pisal sem: „Ako hočemo naše čebelarstvo privedi do dovršenosti, ne smemo se ozirati na sedanje stanje; ako ima naš kmet majhno mero, ne smemo radi tega pri nji ostati. Ne zdi se mi toraj umestno, da se v tem listu priporoča ameriški panj, kateri ima tisto mero, kot je nemška normalna $7 dm^2$.“ Vi, gospod urednik, ste se tedaj strinjali z mano ter omenili le, da se Amerikanec le zato priporoča, ker je bolj podoben našemu in je cenejši kot Gerstungov, sicer ste bili pa zato, da se racijonelna mera pri nas vpelje.

Pribijem tedaj, da ni omenjena pohvala ameriškega panja iz mojega peresa prišla, da jaz tega panja že zaradi tega ne morem priporočati, ker ga nisem preskusil, zlasti pa ne, ker vem iz prepričanja, da se ne more taka mera niti v pridelovanju medu, niti kar se tiče prezimljenja kosati z veliko mero.

V našem kraju štejejo čebelarji letošnjo letino k slabim, medtem ko jo smem jaz bolj k dobrim kot k slabim šteti. Pravi uspeh pokazal se je pa le pri močnih ljudstvih z mlado, pridno matico, v Gerstungovih panjih. Če bi se prav dobri uspehi dosegli v ameriškem panju, morali bi se enako dobri doseči tudi z nemško normalno mero, ki je skoro enake velikosti, radi drugačnega razmerja pa ugodnejša čebelnemu razvitku, nego ona Vašega Amerikanca. Jaz sem čebelaril nekaj let z nemško normalno mero, a reči moram, da bi moja letošnja bilanca petkrat boljši uspeh pokazala, da sem spoznal koj v začetku veliko mero. Ker govorim ravno o svojih uspehih, povedati hočem, da sem odvezel Gerstungovemu, katerega sem imel med letom na tehtnici, a kateri ni rojil, $28\frac{1}{2} kg$ medu, ostalu mu je pa za zimo še $16 kg$ s čebelami in satovjem vred.

Najboljši uspeh močnega ljudstva in velike mere pokazal se je pri onem plemenjaku, kateri mi je lansko leto kot roj nanesel $45 kg$. Prvi roj tega plemenjaka tehtal je $5.9 kg$ in ta roj prinesel je v letošnjem neugodnem letu $39 kg$. Nastavil sem mu že prve dni medišče, iz katerega sem, kakor tudi iz plodišča na jesen, odvezel $23 kg$, tako da mu ostaja $16 kg$ v satovju in medu s čebelami vred. Seveda sem imel tudi med 65 roji slabe in pozne roje, od katerih sem moral nekatere kmiti, da sem jih vzimil, kajti spod $13 kg$ teže, ne všteti panja, nisem vzimil nobenega.

Uzroke nezadostnega uspeha našel sem pa le pri maloštevilnih ljudstvih in pri onih s slabo matico; treba je tedaj zatreti vse ničvredne matice ter izgojiti iz najboljših plemenjakov matice za vse svoje panje. Deloma sem storil to že letos, a pravi uspeh pokazal se bode še le v prihodnjem letu, katero nam Bog najboljše blagoslovi.

Dostavek urednika v opravičenje: Za časa potovalnega čebelarskega zborovanja v Celovcu razložil sem Vam, gospod Žnideršič, ko sva se vozila po Vrbskem jezeru, razloge, zakaj sem premenil Vaš zgoraj omenjeni članek bistveno v toliko, da sem zamenjal Langstrothov panj, katerega omenjate v tistem članku, z onim ameriškim, katerega mi je podaril predsednik čeb. društva v Aachenu, g. Geilen. Ta mož, ki je v čebelarstvu osivel, opisal mi ga je kot najboljšega, kar jih on pozna, — (takrat je imel v „gerstungovcu“

še le prvi roj vsajen!) — in sem videl, da so bili panji, kar jih ni dal ravno v pašo, zares močno razviti. Vedel tudi on ni pravega imena temu panju, rekel je le, da so predelani amerikalci ter da jih zato splošno imenujejo amerikalci. Pravo ime jim je pa „Drory“, kar sem zvedel šele v čebelar-skem tečaju na Dunaju, kjer imajo v društvenih čebelnjakih tudi največ panjev te vrste. Če sem zamenil Langstrothov panj s tem panjem, storil sem to zaradi tega, ker ga marsikak naš čebelar že pozna, ker jih je samo Peter Hočevnar prav lepo število razposlalpo sameznim čebelarjem, — (le žalibog, da ni bil les popolnoma suh) — Langstrothovega pa je le redkokdo videl. Pa Drory-jev panj je tudi v resnici dober in je pač pripravnejši kot Langstrothov. Sme se tudi k velikim panjem prištevati, kajti svitloba okvirja je $29 \times 29 \text{ cm}$

8.41 dm^2 , toraj blizu 10 dm^2 ; ker pa imajo originalni ti panji po 1 cm debele okvirje in bi zadostovali po 6 mm , — zunanja mera okvirjev mora pač ostati kot je pri originalnih, t. j. $30 \times 30 \text{ cm}$, — računamo lahko $29.4 \times 29.4 \text{ cm} = \text{nad } 8.64 \text{ dm}^2$ in ta mera je prav znatno večja kot normalna, ki ima $22.5 \times 17 \text{ cm} = 3.83 \text{ dm}^2$. In če še pomislimo, da ima „Drory“ 17 takih „rešpektabilnih“ okvirjev, je to res prav velik panj. Zato je tudi g. Gašper Bizjan na onem shodu čebelarjev v Št. Vidu nad Ljubljano, takoj po ustanovitvi čebelarskega društva, ko sem pokazal ta in Gerstungov panj, dvomljivo zmajal z glavo, češ, ta „skrinja“ ne bo nikdar in nikoli polna, ki pa je bila pri meni vendar že dvakrat od konca do kraja polna; in takih polnih skrinj sem imel priliko videti mnogo na Dunaju in nekaj tudi pri našem predsedniku g. Črnagoju. Za med so pa podolžni panji tudi prav zelo ugodni, kar menijo vsi večji čebelarji. Tudi pripravnici so Drory-jevi panji, ker se opravljajo lahko od zgoraj in zdej; in gorko, t. j. povprečno delo obrajtajo nekateri prav znameniti čebelarji še bolj kot mrzlo, t. j. podolžno, in pravijo, da so roji v gorkem delu za cel teden zgodnejši; skušnje kažejo, da bi le kmalu to res bilo. Prepričan sém popolnoma o sposobnosti tega panja in če sem izrekel pohvalo o njem tudi v Vašem imenu, storil sem to iz najboljšega namena, v prid dobri stvari, meneč, da se bodele gotovo tudi Vi strinjali s tem, kot ste se strinjali še z večino mojih nazorov. V odobrenje premenitve Vam pa članka nisem mogel poslati, ker bi potem „Čebelar“ še kasneje izšel, kot je že itak. Če pa sem rekel, da je Drory-jev panj dober in veliko pripravnejši kot Langstrothov ali celo Pavlinov „novi“ amerikalci, ga s tem nisem hotel postavljati pred Gerstungovega, kaj še? Predobro poznam prednosti „gerstungovca“, in kot veren učenec Gerstungov sem in bom vedno zastopal njegova načela.

II. Mednarodni čebelarski kongres v Parizu 1900.

(Fr. Rojina.)

Našim čast. udom bi prav malo ali nič ne koristilo, če bi še tako natančno naštel, kaj vse je bilo na svetovni razstavi v Parizu razstavljenega iz čebelstva. Sicer pa ni bila tu jednotna čebelarska razstava in ta stroka ni imela svojega lastnega oddelka, kot leta 1897. v Bruselju, ampak vsaka

država je razstavila čebelarke izdelke in priprave v svojih paviljonih med drugimi razstavljenimi predmeti. Ako bi bilo vse od čebelarjev razstavljeno v enem poslopju zbrano in razdeljeno v posamezne skupine, kot je to navadno v posebnih čebelarskih razstavah, bilo bi pač lahko naštevati, kaj je videti v raznih skupinah, a če razstavi toliko držav v najrazličnejših kotih velikanske razstave svojo čebelarsko robo, je naravnost nemogoče, v kratkih potezah popisati razstavljene stvari. Kar pa ne smemo zamolčati je to, da so bile glede panjev zastopane v ogromni večini le velike mere: 27×42 , 31×37 , 35×35 , 30×42 , 42×42 , 25×38 , 42.5×21.5 , 46×27 cm itd. Najzanimivejše stvari pa je razstavila Rusija. Čebelarski veščaki so strmeli, na kakšni stopnji je ondotno čebelarstvo. Imajo slovstvo, pred katerim se je treba odkriti; dolge mize so bile polne različnih čebelarskih knjig in listov ter fotografij in preparatov. In koliko čebelarskih zavodov in ogromnih društvenih čebeljakov imajo, in koliko stori država za pouk v čebelarstvu! Kar je res, je res: v čebelarstvu smo še daleč, daleč za Rusijo. Njih najbolj razširjena mera je: 43×30 cm. — Iz ogerskih dežel je razstavilo 51 čebelarjev, iz avstrijskih pa — nobeden! Čudno to ni; tam je šla vlada čebelarjem na roko in je njih vodja, baron Bela Ambroczy, mogel vladi še 300 gld. neporabljenih podpor vrniti. Unstran Litve sije čebelarjem pač lepše solnce!

10., 11. in 12. septembra je zboroval v kongresni palači v razstavi mednarodni kongres čebelarjev; vpisanih je bilo 266 udeležnikov. Zastopanih je bilo 24 vnanjih in 35 francoskih društev po svojih odposlancih, večina pa je bila zasebnih čebelarjev iz raznih krajev. Zastopane so bile vse evropske države in pet znamenitih čebelarjev je bilo celo iz Amerike, trije iz Združenih držav, med njimi tudi Dadant, in dva iz Peru in Argentinije. Vsa predavanja so bila razdeljena v 7 sekcij, ki so se izvršila 6 triurnih sejah, vendar je bilo preveč snovi, da bi se mogla v tem času obravnati, in se je nekaj referatov moglo samo po vsebini naznaniti. Nekatere obravnave so bile jako burne, kakoršnim do takrat nisem še nikdar prisostvoval. To je bil res pravi znanstveni boj, katerega so se udeleževale seveda samo kapacitete, ki so na glasu. Samo v vprašanje glede medenih vin je poseglo 15 govornikov. Kaj se je vzelo po vrsti prvi, kaj drugi in kaj tretji dan, kaj v tej ali oni seji, se mi ne zdi važno poročati; tudi to nima pomena, da bi našteval, kdo je bil predsednik, kdo podpredsednik itd., kar bi sicer lahko natančno navedel, le toliko naj za poročilo v našem listu zadostuje, da navedem nekaj najvažnejših predavanj, od katerih bom prihodnje leto mogel marsikaj uporabiti v kakem članku: Korist čebeloreje za kmetijstvo; izboljšanje čebelne paše; uspešno čebelarstvo; izbiranje plemenjakov in izgojevanje plemenskih matic; rojenje in omejitev tega; dolgost čebelinega jezika pri raznih pasmah in kako se le-ta meri; parthenogeneza; čebelni strup; važnost trotov; panji in mera. Pri tem vprašanju so bili vsi merodajni mojstri jedini, da naj ima okvir vsaj 10 dm^2 , pa ne več kot 12 dm^2 ; dober panj naj ima z mediščem vred 60 do 70 dm^3 (litrov) prostornine, a za plodišče naj pripada 40 do 45 dm^3 . Pri teh-le navedenih številkah bo marsikak naš čebelar, ki ceni naše domače škatljice nad vse, poskomizgal, češ, meni ne bo nihče

pravil, kako naj čebelarim, vsaj čebelarim že toliko in toliko let in imam že mnogo izkušenj. Da, ima jih, pa največ žalostnih, in ravno tako žalostne bo imel, če bo vsajal roje po „pol“ litra v velike panje. Je že tako, komur ni svetovati, mu tudi ni pomagati!

Nadaljni referat je bil o čebelarstvu, in ta referat je bil, rekel bi najzanimivejši; če bi vlade le polovico resolucij odobrile, bi se moralo čebelarstvo zelo povzdigniti. Važno je bilo tudi vprašanje o čebelnih boleznih in čebelnih sovražnikih. Tu so govorili izkušeni čebelarski mojstri, ki so imeli že z različnimi boleznimi opraviti, a nihče ni mogel nasvetovati radikalnega pripomočka zoper gnjilobo, katera se že docela razvije; v začetku jo je pač mogoče ustaviti, a kadar se po vsem panju, ali po vsem čebelnjaku razširi, mora čebelar, hočeš nočeš, vsa napadena ljudstva kasirati. Zato priporoča referent zavarovanje proti gnjilobi, kakoršno se je v nekaterih državah že vpeljalo. Ker je vzel razgovor o gnjilobi skoraj ves določeni čas te sekcije, se o drugih boleznih in sovražnikih čebel ni dosti govorilo. Konečno je prišlo na vrsto čebelarsko pravo in statistika, o čemer bomo prilično še kaj spregovorili.

Zadnji večer po kongresu se je zbralo kakih 80 čebelarjev k skupni večerji, kjer se je točilo izborna staro medeno vino in medeni šampanjec. Dne 13. septembra je napravilo čez 80 kongresarjev izlet v Fontaineblau in 14. septembra v Crenay-Troyes, da si ogledajo uzorna dva čebelnjaka, vendar pravim, da bi se pot v od Pariza nad 50 km oddaljeni Fontainebleau nikakor ne izplačala, ko bi ne videli drugih zanimivosti, kot dotični uzorni čebelnjak, kateri je meni jako malo imponiral, vsaj sem videl že mnogo uzornejših, zlasti pa Gerstungove in Žnideršičevega, ki so proti temu — „drug par rokovic!“

Dopisi.

Iz Gočeve v Slov. goricah. Moj oče so čebelarili od zgodnje mladosti do svojega 82. leta. Imeli so po dva velika čebelnjaka, polna čebel, od katerih so dobili nekatera leta prav lepe svote denarja. Od očeta sem se tudi jaz navadil čebelariti, vendar sem naletel na tako slabe letine, da v petih letih nisem pričebelaril niti krajcarja, akoravno sem skupil tudi jaz v prvih letih svojega čebelarjenja lepe novce za med. Ker sem imel z uravnavo in sajenjem v novem sadnem vrtu in v novem vinogradu mnogo opravila in sem vrhu tega še kolar in kmetovalec, sem sklenil opustiti čebelorejo, ker sem uvidel, da ne dosežem skoraj nobenega uspeha. Pa preveč sem bil navajen te ljube živalice in zopet sem sklenil čebelariti, vendar ne več v koših, kot sem čebelaril prej in kot so tudi moj oče čebelarili, ampak v dunajskih panjih. Pred dvema letoma kupim toraj tak panj ter vsadim vanj nekega prvca, ki mi je pa po zimi za večno zaspal. Toda čebeloreja mi mora biti že namenjena, kajti spomladi, ob času rojenja zapazim nekega dne, kako se od nekod pribegli roj maši v moj dunajski panj. Kdo bi ne bil vesel take sreče! Tudi jaz sem prav iz srca vskliknil: hvala Boga! V panju sem imel okvirje vse križem zmetane in komaj sem imel časa, roju izvoljeno mu

stanovanje v red spraviti. Danes imam že v treh dunajskih panjih čebele in trdno voljo imam, se v čebelarstvu tudi popolniti. Navdušil sem se pa za čebelarstvo, namreč za umno čebelarstvo, še-le pri gosp. Jurančiču, katerega sem nekoč obiskal, ko sem po naključju prišel v njegovo bližino. Ta čebelar ima na stotine panjev, vsake vrste, kakoršne hoče kdo videti. Čudil sem se tej množini panjev, iz katerih je mrgolelo brez števila čebel. Ta prizor me je navdušil, a uvidel sem takoj, da mora človek tudi znati v takih panjih čebelariti. Kupil sem neko nemško čebelarsko knjigo, v kateri je čebelarjenje v dunajskih panjih natanko opisano; dobil sem tudi „Umno čebelarstvo“ in slučajno nekaj številčk „Čebelarja“ in tako se počasi pripravljam za naprednega čebelarja. Ker mi Vaš list ugaja, prosim pošljite mi vse izišle številke in me vpišite za uda čebelarskega društva. Kako bom v čebelarstvu napredoval, Vam bom prihodnje leto poročal. Želim vsem čebelarjem vesele praznike in za čebelrejo prav srečno in ugodno prihodnje leto.

S čebelarskim pozdravom Frančišek Kukovec.

Raznoterosti.

Mjedena stjena. Gospa Vilma Rumler iz Sarajeva poroča v dunajskem čebelarskem listu, da se nahaja v vasi Mjedenice v Bosni neka skalna stena (mjedena stena), v kateri se nahajajo že od pamtiveka čebele. Nekateri dupline so take, da morejo ondotni prebivalci do medu, katerega tudi vsako leto odvzemo, vendar do vseh čebel ne morejo in tako se vzdrži ta čebelna kolonija od leta do leta.

Med z gore Hymettus. V zgodovini starega veka se bere, da je bila gora Hymettus na Grškem že v najstarejših časih znamenita zavoljo posebno okusnega medu, katerega so dobivali od ondotnih čebel. V Gerstungovem čebelarskem listu se pa naznanja, da še zdaj Grki najbolj cenijo med z omenjene gore ter da ga plačujejo po 2 do 2½ gld. kilogram, med tem ko stane na Grškem katerikoli drug med le 50 do 70 kr. Grki ljubijo med in kljub temu, da ga producira dežela za pol milijona gld. ga vendar nimajo dovolj domačega in ga morajo uvažati.

Pogoltnjene reči. Dreeham, znani potovalec po severni in srednji Afriki, oprostil je človeka, kateremu je ribja kost v grlu ostala, te bolečine s tem, da mu je dal voščene kroglice (pilne) v med pomočene, da jih je požrl.

Vprašanja in odgovori.

Vprašanje 6. Nisem čebelar, a v čelarsko društvo vpisal sem se le zato, da s tem podpiram to važno narodno podjetje. Čitajoč „Čebelarja“, prišlo mi je polagoma zanimanje za čebelarstvo in letos sem presedel že veliko ur pri prijateljevem čebelnjaku, kjer se mi je rodila želja, imeti svoje čebele. Za trdno sem sklenil postati že prihodnje spomlad čebelar, in ta svoj sklep bom če ostauem pri ljubem zdravju — tudi izvršil. Kot uči mati svoje dete delati prve korake, tako prosim tudi jaz „Čebelarja“ za svet, kakšni naj bodo moji prvi koraki v tej zanimivi stroki? (F. L. na P.).

Odgovor: To je vprašanje, katero obsega toliko točk, da bi morali imet veliko prostora na razpolago, če naj bi Vam dali obširno navodilo. Ker to toraj ni mogoče in tudi niste povedali v koliki meri nameravate čebelariti, Vam nasvetujemo kar je splošno najpotrebneje: 1.) Čebelnjak postavite, če Vam je le mogoče, v solčno zatišje. 2.) Preskrbite si panjove velike mere; v prvi vrsti Vam priporočamo gerstungovce. Izvolite si pa katerokoli mero, imejte vendar vse panje istega sistema; važnost tega nasveta bodete še-le pozneje prav uvideli. 3.) Prve plemenjake kupite pri poštenem, zanesljivem čebelarju, ki Vam bo dal blago, katero sam za dobro spozna, ker tu Vam ne moremo na drobno naštevati vseh svojstev dobrega plemenjaka; začnite pa vsaj z dvema. 4.) Nabavite si potrebno orodje. Sicer Vas svarimo, da ne kupite vseh čebelarskih igrač, katere ponujajo razne tvrdke za drag denar, ampak obrnite se do g. Žnideržiča v Il. Bistrici, ki ve, kaj je za čebelarijo res neobhodno potrebno in ki Vas bo z vsemi takimi pripravami po zmerni ceni preskrbel, lahko tudi s panji. 5.) Čez zimo se ozrite nekoliko po čebelarskem slovstvu; naše slovensko je sicer še revno, vendar da bi le vsaj to kar že imamo več čebelarjev in s pridom bralo! Naročite si tudi prejšnja dva letnika „Čebelarja“, da bodete imeli celotno delo; sčasoma se bo nabralo mnogo koristnega gradiva. Čebelar mora življenje čebel in pogoje za dobro razvijanje čebelnih ljudstev dobro poznati. „Vor allem lernet Theorie sonst bleibst ihr praktische Stümper euer Leben lang!“ Tako je opominjal baron Berlepš in resnica je, da kdor teorije ne zna, ta v svojem čebelarstvu vedno marsikaj pokvari. Če si pa v posamičnih, izvanrednih slučajih ne bodete vedli kdaj sami pomagati, Vam bomo drage volje svetovali, če bodete vprašali kako in kaj.

Listnica uredništva.

Gosp. Fr. K v G. v Sl. g.: Umetno satje iz garantirano čistega voska dohete pri čeb. trgovcu M. Ambrožiču v Mojstrani, pošta Dovje, (Gorenjsko). Za Vašo rabo oddati pa Vam ga bo gotovo mogel tudi g. Jurančič, ki ni daleč od Vas; obiščite ga pri priliki in ob jednem bodete zvedeli marsikaj zanimivega in potrebnega, kako čebelariti v dunajskih panjih, vsaj on je v tem veščak, na katerega se smete zanesti. Naslov, kje dobiti laške čebele in matice našli bodete v neki prejšni številki »Čebelarja«, le pazno pregledajte in potem pišite po cenik, ki Vam ga bo trgovec zastoj poslal. Potem si izberite, ker so cene v raznih mesecih različne. — Vse one, katerih dopisov nismo mogli še priobčiti, prosimo oproščenja, bo pa prihodnje leto prišlo na vrsto. — Vsem čebelarjem voščimo vesele praznike in srečno novo leto!

Kazalo in imenik v prihodnji številki.

Bile in Žnideršič v Il. Bistrici kupita takoj večjo množino čistega medu; ponudbe z uzorci.

Udnina (1 gld.) in reklamacije naj se blagoizvolijo pošiljati gospodu Avg. Puciharju, faktorju Blasnikove tiskarne v Ljubljani, dopisi in članki za list pa uredniku „Slov. čebelarja“ Frančišku Rojini, nadučitelju v Smartnem pri Kranju.